

китъ за разходки по тихигъ води се лепятъ по брѣга о низката зидана стена. А на среща, прѣко рѣката, е островъ, потъналъ въ тъменъ лѣсъ. — И ето, — търкулва се изъ далечната Влашка равнина тъмно-червеното кжлбо на луната. Тя отъ начало е сѣкашъ току що купена отъ медникари Крали Марковска тава. Но скоро невидима ржка я тласва по небето, тя се издига надъ острова и се гурва въ слисания Дунавъ. Следъ това вече не може да се разбере — рѣката ли е била разтопена сплавъ или месечината е криела нѣкаква магия: Дунавъ и луна блѣсватъ окжпани въ сребро...

Роденъ съмъ и расълъ въ Варна. Но луннитѣ нощи на лодка край Видинъ ми сж останали въ душата като фантастиченъ сънь.

